

6. Evangelium dokonalosti

Poselství Grálu nás učí poznávat **skutečně** rozdíl mezi Starým a Novým zákonem.

Jádrem Starého zákona je desatero. Zjevení desatera přikázání je veliký čin Boží spásy na počátku dějin národa Izraelského. Všichni pozdější proroci se ve svých zvěstováních vrací zpět k tomuto desateru a snaží se na jeho základech stavět dále.

»Oznámilť tobě, ó člověče, co jest dobrého i čehož Hospodin vyhledává od tebe, jedině, abys činil soud a miloval milosrdenství a pokorně chodil s Bohem svým.« ¹⁾

Poněvadž toto desatero přikázání stojí ve středu Starého zákona, a poněvadž kolem tohoto jádra krouží všechny ostatní myšlenky, proto nám bylo toto desatero nově vyloženo v kázání na Hoře samotným Kristem. Neboť Pán pravil výslovně, že zákon zůstává v platnosti. ²⁾ Znovu nám byla tato přikázání vyložena pro přítomnou dobu nositelem Poselství Grálu.

Jádrem Nového zákona je »Otčenáš«. Jaké množství výkladů bylo již dáno o modlitbě Páně křesťanům a jejich obcím! Mnohé z nich jistě obsahují hluboké a jasné myšlenky. A přece zde schází něco rozhodujícího. Chybí zde vědění o tom, že Syn Boží chtěl nám dát v Otčenáši něco jiného, než prostou modlitbu. Poněvadž toto poznání chybí, stal se Otčenáš skutečně největším »mučedníkem«, jak to podle vzpomínek prý Luther řekl. To platí také ještě i dnes pro biblické hodiny a bohoslužby v kostelích. Tak se tedy modlitba Páně stále zneužívá, aniž by církevní obec, nebo ten, který se u oltáře modlí, něco o tom věděli nebo tušili. Slyšme však ono místo z Poselství Grálu, které nám může o tom dát poučení!:

»V každém případě je však lépe vysílat při modlitbě jen jedinou myšlenku jako cit, aby nemohl vzniknout zmatek. Proto Kristus **nechtěl**, aby se někdo modlil »Otčenáš« v celku. Shrnul v něm pouze všechno to, co člověk při vážném chtění v první řadě může vyprosit s jistotou ve splnění. V těchto prosbách jsou obsaženy základy pro **všechno**, co člověk potřebuje ke svému tělesnému blahu a k duchovnímu vzestupu. Poskytují však ještě mnohem více. Prosby udávají zároveň směrnice pro úsilí, které má člověk sledovat ve svém pozemském životě. Sestavení proseb jest mistrovským dílem o sobě. Pouhý »Otčenáš« může být člověku **vším**, když se do něho vážně zhloubá a správně ho pochopí. Nepotřeboval by nic víc, než »Otčenáš«, který mu ukazuje ve zhuštěné formě celé evangelium. Pro toho, kdo jej správně pochopil, kdo jej správně chce prožít, je to klíč ke světlým výšinám. Může být pro každého oporou a pochodní pro vzestup. Tak nezměrně mnoho v sobě skrývá!

Již toto bohatství ukazuje vlastní účel »Otčenáše«. Ježíš dal lidstvu v »Otčenáši« **klíč ke království Božímu, jádro svého Poselství**. Ale nemínil tím, že by se měl takto celý odříkávat.

Když se člověk takto pokorně pomodlí »Otčenáš«, a dává přitom pozor, pak pozná sám, kolik mu přineslo odchýlení a jak to oslabilo hloubku jeho citu, když sledoval po řadě jednotlivé prosby, i když mu byly sebeběžnější. Není mu také možno přecházet po řadě od jedné prosby ke druhé s tak hlubokou vroucností, která je nutná při správné modlitbě.

Ježíš svým způsobem všechno lidstvu usnadnil. Správně se říká, je-li něco lehké, »že to dovede každé dítě«.

Poukázal na to zvláště, když pravil: »Budte jako děti.«. Tedy myslíte tak prostě a hledejte tak málo obtíží jako děti. Nikdy by byl nežádal od lidstva něco tak nemožného, jako vyžaduje skutečné prohloubené modlení »Otčenáše«.

To musí také dovést lidstvo k přesvědčení, že Ježíš chtěl něco jiného, něco většího. Dal klíč ke království Božímu, ne prostou modlitbu.

Mnohostrannost modlitbu vždy jen oslabuje. Dítě také nepřijde k otci ihned současně se sedmi prosbami, nýbrž vždy jen s tím, co jeho srdce právě tíží, nechť je to bolest nebo přání.

Právě tak se má člověk v tísní obracet s prosbou ke svému Bohu s tím, co ho nejvíce tísní. Ve většině případů to bude vždy **jen jedna** zvláštní záležitost, ne mnoho najednou. Nemá ani prosit o něco, co ho právě netíží.

Taková prosba nemůže pak v jeho nitru být živě spoluprocítěna, stává se prázdnou formou, a oslabuje přirozeně snad jinou skutečně potřebnou prosbu.

Proto máme se vždy modlit jen to, čeho je nám vskutku třeba. Jen žádné prázdné formy, které nutně tříští a vychovávají časem k pokrytectví.«

Poněvadž »Otčenáš« vždy obsahuje jádro Poselství Syna Božího, proto je také ve zvláštní přednášce Poselství Grálu tato modlitba Páně znovu vyložena a vysvětlena. Chci na to zvlášť poukázat. Snad se v někom přece jen probudí přání, aby si sám přečetl toto nové Poselství.

Bylo by ovšem nesprávné, kdybychom se domnívali, že ve Starém zákoně se setkáváme se Slovem Nejvyššího jen jako s požadavkem, naproti tomu v Novém zákoně jen jako s láskou a milosrdenstvím. Profesor Volz poukazuje na to, že nesmíme přehlížet »evangelický charakter Starého zákona«. Také Bůh desatera nepřichází nejdříve s požadavkem, ale s darem. Nejdříve přichází Božské Já, podání Boží ruky, a teprve pak ono - máš nebo musíš nebo nesmíš, a uchopení se člověka Boží ruky.³⁾ Právě tak nesmíme ovšem přehlížet **zákonitý charakter Nového zákona**. Ježíšovy požadavky jsou přísnější, než požadavky Starého zákona. Příkazy kázání na hoře, právě tak jako desatera, nemají nám sloužit jen k poznání našich hříchů. Pán zde praví spíše s veškerou jasností a zřetelností, že podle nich máme jednat.⁴⁾ A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozvážnému muži, který postavil svůj dům na skále. Ukazují nám cestu k životu.

V čem tedy spočívá rozdíl mezi těmito dvěma zákony? Ve skutečnosti, že s Kristem sestoupila láska Boží. Vzpomeňme si jen na podobenství o zlých vinařích.⁵⁾ Každý Boží posel byl až dosud jen pronásledován nebo usmrčen, neboť lidé nenáviděli Světlo. Nebyli hodni, aby jim ještě bylo pomoheno. Jak velká to byla láska Otcova, že přece poslal svého Syna na tuto zemi pro její záchranu. A jak velká to byla oběť, která přinesla Kristovi jen bolest a utrpení.

O této veliké Boží lásce podává svědectví Nový zákon!

Proto se nám říká v Poselství Grálu:

»Brány do ráje byly pro zralé duchy otevřeny teprve Kristovým Poselstvím. Do té doby nebyla zde ještě schopnost, aby této cestě bylo také opravdu správně porozuměno. Lidé slyšeli o přísnosti zákonů v něm, ale také o Lásce, kterou do té doby nebyli schopni pochopit, ale kterou měli v sobě rozvinout. Ale tímto Poselstvím nebyly zákony rušeny, nýbrž jen vybudovány. Měly zůstat jako pevný základ, který by měl v sobě působení této lásky.«

Starý zákon vede nás na horu **Sinai**.

Tam k nám předstupuje Slovo Boží jako požadavek. Ale také to byl dar. Neboť Bůh chce pomoci, když požaduje.

Nový zákon vede nás do Betléma. Tam nám daruje Láska Boží svého Syna a s ním celou tu hojnost jeho Slova a síly, abychom mohli jít po cestě, kterou nám ve svém Poselství ukázal. Neboť **Kristus je život⁶⁾, a síla⁷⁾**.

Tak je tedy Starý zákon **evangeliem spravedlnosti**. Ukazuje nám, že lidé i národy musí sklízet vždy ovoce svých vlastních činů⁸⁾.

Nový zákon je naproti tomu - **evangeliem lásky**. Zvěstuje nám láskyplný úradek Boží o seslání svého Syna, o pomáhající lásce Kristově, který se stýkal s hříšníky i s celníky.

Tím ovšem nebyla odstraněna platnost Starého zákona.

Boží zákony zůstávají pro lidi nadále v platnosti ve svém nezlomném řádu, a nebyly zrušeny událostí na Golgatě. O tom nám říká Poselství Grálu:

»Ježíš sám se odvolával dost často na všechno to, co je psáno, to je tedy na staré.

Nové evangelium lásky nemá také v úmyslu staré evangelium spravedlnosti zavrhnout nebo odstranit, nýbrž **doplnit**. Chce s ním být spojeno.«

Nyní přichází k těmto dvěma zákonům v bibli třetí evangelium, Poselství Grálu, evangelium Grálu.

Je evangeliem dokonalosti. Neboť všechno, co je z Pravdy obsaženo ve Starém zákoně i v Novém zákoně, je zde shrnuto a novým, ukončujícím zjevením doplněno a dokončeno. Ale to není ten skutečný důvod pro toto označení.

V jedné odpovědi na otázku, která byla spisovateli předložena, našel jsem následující místo, které nám dává vysvětlení o jádru Poselství, o blahodárném pramenu, který všechno oplodňuje - o Světle Pravdy, které osvěcuje všechny hádanky a tajemství. Toto místo zní:

».... Mé přednášky jsou prozářeny v každém slově jen tím nejčistším, vědoucím, a dokonalost Boží zdůrazňujícím uctíváním Boha. Dokonalost Boží je vůbec základem a východiskem všech mých přednášek, kdežto při mnoha jiných, dosud podávaných poučeních a vysvětlivkách, se na ni vůbec nedbalo. Dokonalost přece vylučuje libovolné jednání, které by bylo mimo rámec zákonů působících ve stvoření, a vůbec je nemůže ani připustit, poněvadž tyto zákony stvoření přece vzešly z dokonalosti Boha, Stvořitele!«

Kdo tedy chce Poselství Grálu poznat a pochopit jako Boží Pravdu, ten musí uposlechnout rady, kterou nositel tohoto Poselství dal všem hledajícím. Nacházíme ji v Poselství Grálu:

»Vzdejte Bohu čest a mějte úctu před Jeho dokonalostí. V ní najdete klíč k nerozluštěným hádankám celého bytí!«

Proč bylo nutno lidem ještě posílat třetí Poselství? Což neměli ještě dost na Starém zákoně a Novém zákoně? Zajisté, kdyby ovšem byli v pokoře a věrnosti ochraňovali a opatrovali Slovo, které jim Bůh dal jako nejdražší majetek a statek, pak by byli nepotřebovali žádné nové zjevení od Boha.

Ale jejich vlastní vinou jim svaté Slovo opět zmizelo. Proto byla především postavena jen záhuba a zánik v soudu. Aby zachránil alespoň těch několik, kteří uprostřed těch temnot měli ve svém nitru ještě touhu po Pravdě, sklonil se k nám Bůh ještě jednou. Ještě jedenkrát poslal své Slovo jako milost.

To říká také znovu Poselství Grálu s velikou vážností:

»A přece byla vám možnost poznání láskyplně dána již Synem Božím, který se vám snažil všechno vyličit v obrazech a podobenstvích. Jejich obsah nebyl však lidmi poznán, nýbrž lidským chtěním vědět všechno lépe byl zde znetvořen, zatemněn a překroucen.

Nyní je vám dána opět příležitost vidět jasně Boží zákony ve stvoření, abyste se vy lidé, mohli stát těmi opravdovými Božími služebníky, plně vědomí a v radostném, jarém činu, **jak to opravdová služba Bohu vyžaduje.**«

Poselství Grálu jest nádherný chvalozpěv o dokonalosti věčného a všemohoucího Boha a Pána. Cokoliv Bůh chce a činí, všechno má znak této dokonalosti.

Jeho věčné zákony, které pocházejí z Jeho věčné vůle a jsou pulzujícím tepem všeho stvoření a bytí, jsou dokonalé jako On sám.

Kdo tento chvalozpěv dokonalosti v jeho prosté Pravdě hluboko procítí, ten vidí také mnohé i dávno známé Slovo bible v novém světle. Vezměme například slova andělova, že u Boha není žádná věc nemožná.⁹⁾ Anděl chápal smysl těchto slov docela jinak, než by jim chtěli mnozí věřící rozumět. Chtěl jimi vyjádřit, že pro Světlo neexistuje žádná překážka. Vzpomínám si na známou píseň Paula Gerharda, ve které se praví:

»Máš cestu nade všemi cestami, prostředků Ti nikdy nechybí.

Tvé činy jsou čisté požadování, Tvá chůze Světlo samo. Tvému dílu nikdo nepřekáží, Tvá práce se nikdy nezastaví, když chceš udělati to, co je prospěšné Tvým dětem.«.

Kdo se tedy zhloubá do tajemství, jak se stal Syn Boží člověkem, jak nám Ho v Poselství líčí, ten vidí něco z nádherné cesty Boží a ví, že zázrak není proto menší a nepatrnější, nýbrž vlastně ještě větší, když se odehrál v souladu s dokonalými zákony Stvořitele.

Je nutno číst přednášku: »Neposkvrněné početí a zrození Syna Božího«

Bude ovšem mnoho teologů, kteří tuto prostou jasnost zde obsažených myšlenek odmítnou s poznámkou, že je to důsledek racionalizace představy o Bohu, která je neslučitelná se zvěstováním bible. Ovšem, když chce někdo dát přednost tomu, aby se tvrdily nejasnosti, a věci byly přijímány slepou vírou, ten může dále přebývat v domě mystiky, až se nad ním jednou zhroutí.

Rozhodl jsem se, že opustím tuto kolísající budovu, poněvadž jsem našel lepší, která bude moci odolat všem bouřím, poněvadž je postavena na dobrém a pevném základě, a její zdi neukazují žádné trhliny ani mezery, jako je tomu v každé církevní dogmatice.

Je ovšem potěšitelné, že jsou ještě mnozí lidé, kteří takto smýšlejí. Tak píše například Jan Kessler ve své knize - »Od potoků života až k prameni života«¹⁰⁾:

»Myšlenka nedbání a porušování přírodních zákonů je naprosto neslučitelná s naší představou o Bohu¹¹⁾:

1) Nábožensky posuzováno jsou přírodní zákony přece zákony Božími, jsou Božím řádem, tedy vůlí Boží. Bůh nemůže být přece nevěrným sám sobě. Všechno je tak moudře a podivuhodně zařízeno, že by celý svět musel vypadnout ze svých stěžejí, kdyby jen jediný přírodní zákon pozbyl svou platnost.

2) Boží působení - kdybychom považovali za možné nedbání přírodních zákonů, muselo by se rozpadnout na dvě části. V jednu větší část Jeho »přirozeného« působení, a v jednu menší část Jeho

»nepřirozeného« působení Ale to není možné! Víra vidí ve všem Boží působení a toto Jeho působení je vždy podivuhodné ¹²⁾.

3) Kdo tvrdí, že je možné nedbat přírodních zákonů, ten přisuzuje těmto zákonům jakousi samostatnost vedle Boha. Přírodní zákony by pak hrály roli jakéhosi parlamentu, který je mezi knížetem a lidem. Lid je absolutně vázán tímto parlamentem, vladař však jen relativně. Takový názor je však neslučitelný s absolutní Boží dokonalostí, a nesrovnává se s čistou představou Boha křesťanské víry. Tato praví:

»Bůh je ve všem a proniká všechno. Všechno je, žije a trvá v Něm.« ¹³⁾

»Je tedy dost důvodů pro to«, uzavírá Kessler svou úvahu, »abychom konečně důkladně skoncovali s tímto falešným pochopením zázraku, a tím také uvolnili cestu k vyjasnění otázky zázraků.« ¹⁴⁾

Ještě další teolog má zde přijít ke slovu, který jako znalec Starého zákona prozkoumal tyto věci z hlediska dějin řeči a dospěl ke stejnému názoru. V již zmíněné knize profesora Volze: »Prorocké postavy Starého zákona«, hovoří se v jedné poznámce o správném pochopení známého místa z Izajáše, kap.7, 14:

»Hebrejské slovo - Alma - neznamená pravděpodobně »Panna«. Pro ni má hebrejšтина jiné slovo - Betula -. Alma znamená pravděpodobně mladou ženu, která poprvé porodila dítě.«

Z těchto myšlenek možno mít jen radost, neboť ony poukazují mnoha hledajícím na správnou cestu. Také při Kristově narození nebyly zákony nijak obcházeny. Všechno se přihodilo a uskutečnilo přirozeně, a při tom přece zázračně a podivuhodně. Správný pohled do tohoto tajemství dává nám zajisté, jak již bylo řečeno, přednáška:

»Neposkrvněné početí a zrození Syna Božího«

V následujících řádcích chci uvést jen jedno místo z této přednášky. Marně jsem hledal nějakou teologii, která by se opravdu vážně zabývala myšlenkou o dokonalosti Boží. Mluví o tom sice všichni teologové, a v každé dogmatice se tato myšlenka předpokládá jako něco samozřejmého, nebo se o ní činí zvláštní zmínka.

Ale o několik stran dále narazíme pak na učení, které je neslučitelné s dokonalostí Boží. Spisovatel tento rozdíl buď vůbec nepocituje, nebo uvádí úmyslně »Paradoxie«, aby dosvědčil, že křesťanská víra je iracionální, tedy příčící se rozumu. Obojí však je nesprávné. Zaujal jsem k tomu své stanovisko v článku: »Věřím v Ducha Svatého«.

V Poselství Grálu nalézáme oproti tomu podivuhodnou jasnost. Jako slunce všechno ozařuje, tak svítí také zde Světlo Pravdy. Toto Poselství jest ujasněním, zvěstováním a oslavením dokonalosti Boží. Proto čteme v přednášce: »Neposkrvněné početí a zrození Syna Božího« následující svědectví:

»V dokonalosti stvoření, jakožto díla Božího, je akt plození nezbytně nutný. Stvořitelova všemoudrost zařídila od prapočátku všechno ve stvoření tak, že ničeho není příliš mnoho, a také není zbytečné. Kdo chová takovouto myšlenku, praví tím současně, že Stvořitelovo dílo není dokonalé. Totéž platí o těch, kdo tvrdí, že Kristovo narození se událo bez normálního plození, určeného lidstvu samotným Stvořitelem.

Muselo také i zde být normální plození člověkem z masa a krve. Také i v tomto případě.

Každý člověk, kletý si je toho správně vědom, velebí tím Stvořitele a Hospodina víc, než takoví lidé, kteří chtějí připustit jiné možnosti. První mají tak neochvějnou důvěru v dokonalost Boha, že podle

jejich přesvědčení není vůbec možná výjimka nebo změna v zákonech, které dal. A to je větší víra. Kromě toho dosvědčuje to bezpodmínečně také všechno ostatní dění.

Kristus se stal pozemšťanem, a tímto rozhodnutím bylo mu i podrobit se zákonům, které dal Bůh ke hrubohmotnému rozmnožování. Tak to podmiňuje Boží dokonalost.«

Důležitý doplněk k tomu přináší přednáška: »Hvězda Betlémská«. Tam se praví:

»Tím, že slepě věříte věcem, které se nedají spojit s prazákony stvoření, nectíte přece svého Boha! Kdybyste věřili v dokonalost Stvoření, pak byste naopak museli vědět, že zde ve stvoření se nemůže udát nic, co přísně neodpovídá důsledkům pevně stanovených Božích zákonů. Jedině tím můžete Boha skutečně uctívat.

Kdo myslí jinak, ten tím pochybuje o **dokonalosti** Stvořitelově, svého Boha. Neboť tam, kde jsou možné změny, nebo dokonce zlepšování, nebylo a není dokonalosti. Vývoj je něco jiného, poněvadž je předvídan a chtěn v tomto stvoření. Vývoj se pak musí bezpodmínečně projevit jako **důsledek působení** stávajících zákonů. To vše nemůže však přivodit takové věci, které mnozí věřící přijímají jako úplně samozřejmé, zvláště pokud se jedná o Kristův život.

Probudte se konečně ze svých snů a staňte se v sobě **opravdovými**. Právě dnes vám pravím ještě jednou, podle zákona ve stvoření není možno, aby pozemské tělo člověka mohlo být zrozeno bez předchozího hrubohmotného plození. Právě tak není možné, aby hrubohmotné tělo po své pozemské smrti bylo povzneseno do jemnohmotné říše. Tím méně ovšem do bytostného, nebo dokonce do duchovního. A poněvadž Ježíš se musel zrodit zde na zemi, podléhalo toto dění také hrubohmotnému zákonu předchozího plození.

Bůh by musel jednat proti svým vlastním zákonům, kdyby tomu s Kristem mělo být jinak, tak, jak se to v podáních vypravuje. To však není možné, poněvadž Bůh je dokonalý od začátku, od prapočátku, a proto je dokonalá i Jeho vůle, která spočívá v prazákonech stvoření. Kdo se ještě odvažuje myslet jinak, ten pochybuje o této dokonalosti, a tím nakonec i o Bohu!

Neboť **Bůh bez dokonalosti by nebyl Bohem!** Zde není výmluvy!

Touto prostou jistotou nemůže lidský duch otrást i kdyby se proto musely zachvát základy mnohých dosavadních názorů.

Zde jest jediné buď ano a nebo ne! Všechno a nebo nic!

Není zde možno postavit nějaký most, protože v Božství nemůže být nic polovičatého a nehotového. Nemůže tak být ani v tom, co se dotýká Boha.«

Podobně je tomu také se smrtí našeho Pána. Mnozí věřící chápou nesprávně andělova slova, když se domnívají, že je v nich zcela zřetelně naznačena Boží nezávislost na Jeho vlastních zákonech a že je může rušit, kdykoliv se mu zachce a že to také činí. Netuší, jak takovými myšlenkami snižují opravdovou Boží velikost.

Proto se praví v Poselství Grálu:

»Kdyby podle myšlení těchto věřících, kteří považují za možné překračování Božích zákonů - nebylo u Boha nic nemožného, pak by mohl přece právě tak dobře jediným aktem své vůle učinit všechny lidi na zemi věřícími. Pak by byl nepotřeboval posílat svého Syna na zemi, aby se stal člověkem, a musel se tím vydat všem pozemským utrpením a smrti na kříži. Tato těžká oběť mohla mu být uspořena.

Ale, že se to všechno stalo, svědčí o neomylnosti Božích zákonů, které jsou ve stvoření již od počátku. Není možný žádný násilný zásah, který by přivodil jejich změnu, poněvadž jsou dokonalé.«

Proto musel Kristus trpět na kříži a zemřít, jak to Písmo dosvědčuje ¹⁵⁾. Jeho Otec nechtěl toto utrpení a také si ho nepřál, jak to jasně vysvítá z Jeho podobenství o vinařích, v němž přece ještě zaznívá tichá naděje ve slovech:

»Pošlu svého milého Syna, a když toho uzří, zastydí se« ¹⁶⁾

Naděje byla ovšem nepatrná. Při Světlu nepřátelském zaujetí lidí očekávalo Syna Božího jen utrpení a muka, když přišel na tuto zemi. Tak musel Bůh poslat svého Syna do noci a utrpení, když nás chtěl zachránit pomocí svého Slova. O této veliké oběti svědčí bible.

O ní hovoří také nové Slovo, ale činí tak takovým způsobem, který člověka soudí, Krista však uctívá, a Boha velebí. Je nutno slyšet tato slova, která svědčí o nejhlubším uctívání Boha:

»Dokonáno jest!«

To byl poslední Ježíšův povzdech, kterým se skončilo Jeho pozemské utrpení i Jeho pozemské bytí, utrpení způsobené Jemu lidmi.

Ježíš netrpěl **pro** lidi, jak se tito ve své nezodpovědné domýšlivosti domnívají, ale trpěl **od nich!** Byl to výkřik ulehčení nad tím, že se Jeho bolest blíží ke konci! Tento výkřik byl současně zdůrazněním tíhy Jeho dosavadního utrpení.

Nepronášel tím obžalobu, poněvadž ztělesnění lásky, kterou byl, nikdy nežaluje. A přece Boží zákony působí přesto všude neotřeseny a nezměněny, tedy i zde. A právě zde doléhají dvojnásob těžce. Neboť toto veliké **utrpení, prosté nenávisti**, dopadá podle zákona desateronásobně na původce utrpení!

Člověk nesmí zapomínat, že Bůh ve své nedotknutelné dokonalosti jest také **spravedlnost sama!** Kdo o tom pochybuje, hřeší proti Bohu a rouhá se Jeho dokonalosti.

Bůh jest od věčnosti do věčnosti živým a neochvějným zákonem! Jak se může člověk odvážit projevit svou pochybnost přáním, že by Bůh mohl přijmout od někoho, kdo není vinen - oběť - kdo nikdy ve stvoření viny nevyvolal a sám není viníkem! Něco takového není možné ani **pozemsky**, tím méně v Božském.

Kdo z vás lidí považuje za možné a pravděpodobné, že by dal pozemský soudce vědomě popravít nevinného člověka místo vraha, a vraha by vědomě propustil bez trestu? Ani jeden z vás by něco tak nesmyslného nepovažoval za správné. O Bohu si však necháte lidmi něco takového namluvit, aniž se proti tomu v nitru ohradíte!

Přijímáte to takřka s díkem a snažíte se umlčet a potlačit svůj vnitřní hlas, který se ve vás ozývá a vybízí vás k přemýšlení.

Pravím vám, že působení zákonů, živých zákonů Božích nedbá na vaše falešné nazírání, které se snažíte prosadit i proti vlastnímu přesvědčení, ale že na vás těžce dopadne a přinese současně i důsledky za vaše rouhavé falešné myšlenky. Probudte se, aby pro vás nebylo příliš pozdě! Odtrhněte se od uspávajících názorů, které s Božskou spravedlností nejsou nikdy v souhlase, neboť jinak se vám může přihodit, že z tohoto líného duchovního zášeří vás zachvátí smrtelný spánek, jenž vám způsobí duchovní smrt!« ¹⁷⁾

Vánoce, Veliký pátek, Velikonoce - tyto svátky slaví křesťanská obec ve věčné vzpomínce na vykupitelské dílo Syna Božího. Proto zde chci ještě něco říct o **vzkříšení Ukřižovaného**.

Ve slepém rozhorlení a slepé nenávisti byl Syn Boží pronásledován od těch, kteří se odvolávali na Mojžíšovu autoritu proti »laikovi« z Nazareta, a mohli tím nachytat davy lidí, kteří neměli vlastního úsudku. Ukazovali na Něho jako na rušitele a vzbouřence ¹⁸⁾, hanobitele sabatu ¹⁹⁾ a rouhače Bohu ²⁰⁾.

Jen tak mohla uzrát šílená tragédie, která z **rouhání se Bohu** obžalovala právě **Syna Božího** a přivedla Ho na kříž! Toho jediného, který sám přicházel od Boha a hlásal jim Pravdu o Bohu a Jeho vůli!

Tato událost je tak groteskní, že se v ní v ostré zřetelnosti ukazuje celá omezenost lidí!

Tímto strašlivým děním byla také otřesena víra učedníků v jejich Pána a Mistra. Pochybovali o Něm. Byli mezi nejsmutnějšími mezi všemi lidmi v tento Veliký pátek. Jejich srdce byla rozervána nevyličitelnou bolestí.

V tomto bezútěšném zoufalství pozdravil je Pán v den Velikonoc slovy:

»**Pokoj vám!**«

Velikonoce! Vzkříšení! Pán se zjevil svým učedníkům!

To znamenalo pro židovskou obec **smrt!** Ale pro učedníky **probuzení** z jejich smutku a zoufalství. Neboť Bůh se přihlásil v těchto dnech mezi velikonocemi a nanebevstoupením před učedníky k **Ježíšovi jako svému Synu!** Zákoníci však vykopali hrob sobě i svému národu živým rozsudkem!

Takový je dějinný význam Ježíšova vzkříšení pro učedníky. Oni poznali nyní pravdivost Jeho slov a pravost Jeho poslání. To všechno ostatní, co jinak bylo ještě napsáno o »Vzkříšení pozemského těla Kristova«, je pouhá teologie, tedy lidské názory.

Tak, jako nebyla **pravá** víra ve Vzkříšeného nijak otřesena revolučním líčením obrazu světa, který provedl Koperník tím, že na místo Geocentrického postavil Heliocentrický obraz světa, tak tomu bude i v tomto případě, že bude jednou nalezen opravdový hrob Ježíšův. Profesor Bruner poukázal na to, že apoštol Pavel se nikde nezmiňuje o prázdném hrobě, a to v žádné své epištole. ²¹⁾ Je to bezvýznamné přesto, co všechno teologové uvádějí, jako argumenty pro tuto věc. Když čtu dnes teologické úvahy o vzkříšení Ukřižovaného, jako například knihu W. Künetha:

»Teologie vzkříšení a podobná pojednání«, pak musím zdůraznit jen tuto věc:

Nikde tu není žádného vědění o stvoření. To má být jen prosté zjištění skutečnosti, aniž by s tím byla spojena nějaká výtka. Vědění o stvoření zde ani být nemůže. Žádný člověk není schopen působení těchto zákonů stvoření, tedy vládu Stvořitelovu, poznat sám v těchto zákonech, leda tehdy, kdyby sám Bůh zjevil lidstvu toto působení a vládnutí.

Bůh zjevil lidstvu toto působení - toto zjevení nám dává nyní v Poselství Grálu. Co nám hlásá o vzkříšení Syna Božího? Vyslechněte si o tom následující svědectví:

»Dokonalý je Bůh a Pán! Dokonalá je Jeho vůle, která je v Něm, vychází z Něho, aby zplodila a udržovala dílo stvoření. Dokonalé jsou proto také zákony, které v Jeho vůli pronikají stvořením!

A dokonalost předem vylučuje každou odchylku. To je základ, který opravňuje k pochybnosti o

mnohém tvrzení. Mnohá učení si sama odporují. Učí se zcela správně o dokonalosti Boží, ale zároveň v úplném rozporu s tím stanoví tvrzení a vyžaduje víru ve věci, které vylučují dokonalost Boží a Jeho vůli, jež spočívá v zákonech stvoření.

Když přišel Kristus na tuto zemi, aby zvěstoval Boží Poselství Pravdy, musel použít hrubohmotného těla. Již v této skutečnosti měl by každý myslící člověk poznat nezměnitelnost přírodních zákonů, tak jako v jeho tělesné smrti, která následovala po ukřižování. Po této smrti nemohlo hrubohmotné tělo činit výjimku, nýbrž muselo zůstat v hrubohmotném světě! Nemohl vstát z mrtvých, aby vešel do jiného světa! Božské nebo přírodní zákony ve své dokonalosti, jež vzešly z Božské vůle, toto nepřipustí. Ani to připustit nemohou, protože by jinak nebyly dokonalé. Z toho by pak vyplývalo, že také Boží vůle, síla Boha i On sám, nejsou dokonalí.

Protože to je vyloučeno, jak to může potvrdit každá věda ve stvoření samotném, je proto nesprávné, a je to pochybování o Boží dokonalosti, když se tvrdí, že toto hrubohmotné tělo vstalo z mrtvých, a po čtyřiceti dnech vešlo do jiného světa.

Má-li se tělo skutečně vzkřísit, může se to stát jedině tím, že duše po jistou dobu ještě spojená jemnohmotnou šňůrou s hrubohmotným tělem může být zavolána do tohoto těla zpět.

To je ovšem podle přírodních zákonů možné jen tehdy, dokud tato šňůra trvá. Jakmile je jednou přerušena, bylo by vzkříšení, nebo-li zavolání duše zpět do hrubohmotného těla úplně nemožné. I toto podléhá přísným přírodním zákonům, které nemají mezer. Nemohl by to pak učinit ani Bůh, protože by to bylo proti Jeho vlastní vůli, proti Jeho vlastním zákonům, vůli, která pracuje ve stvoření samočinně. Právě v této dokonalosti nemohl by nikdy ani připadnout na myšlenku tak nedokonalou, která by musela být jen aktem libovůle.

Zde se projevuje opět zdánlivá vázanost Boha k dílu stvoření v důsledku Jeho bezmezné dokonalosti, která v každém případě musí být splněna a nepřipouští změny. Ale změny nejsou také zamýšleny, a nejsou také ani nutné. Není to však naprosto žádná skutečná vázanost Boha, nýbrž se tak člověku jen jeví jako taková v mnohých věcech, protože člověk nedovede přehlédnout celé dění. A tato nemožnost přehlédnout celek přivádí ho k tomu, že očekává od svého Boha libovolné činy. Je to snad míněno zcela poctivě a dobře, ale v přísném uvážení to jen snižuje dokonalost Boží.

Lidé to míní ve své pokoře přitom dobře, avšak v tomto případě toto dobro nepřináší úctyplný pohled vzhůru, nýbrž je to strhávání do zcela přirozené omezenosti lidského ducha.

Bezpodmínečné dodržování zákonů přírody a Boží vůle projevilo se také při vzkříšení Lazara a mládence z Nainu. Oba mohli být vzkříšeni proto, že tu byla ještě spojovací šňůra s duší. Na Mistrův hlas mohla se duše opět sjednotit s tělem. Tělo bylo nuceno pak podle zákonů přírody setrvat v hrubohmotném světě tak dlouho, až nadešlo nové odpoutání mezi tělem hrubohmotným a jemnohmotným, které pak umožnilo jemnohmotnému tělu vzestup do jemnohmotného záhrobí. Muselo tedy nastat nové hrubohmotné úmrtí.

Podle Poselství Grálu je duše člověka jemným obalem ducha, jemnohmotným tělem. Je to roucho ducha, neboli jeho šat, jak se tomu například říká ve Zjevení Janově ²²⁾. Živoucí jádro člověka je tedy duch ²³⁾.

Přechod hrubohmotného těla do jiného světa než hrubohmotného jest však nemožností. Kdyby se byl Kristův duch vrátil do hrubohmotného těla, nebo kdyby je byl vůbec neopustil, byl by býval nucen zůstat ještě tak dlouho v hrubohmotnosti, až by následovalo nové úmrtí. Jinak to není možno.

Vzkříšení v těle do jiného světa je pro lidi úplně vyloučeno. Právě tak to bylo vyloučeno i pro Krista.

Pozemské tělo Vykupitelovo šlo touže cestou, kterou se ubírá podle zákonů Stvořitelových každé jiné hrubohmotné tělo.

Ježíš z Nazareta, Syn Boží, nevstal tedy tělem z mrtvých!

Přes všechnu logiku, a právě v této logičnosti skrytému mnohému většímu uctívání Boha budou ještě mnozí, kdo v slepotě a lenosti své falešné víry nechtějí jít po prostých cestách Pravdy. Jsou ovšem také mnozí, kteří z vlastního omezení jít nemohou. A jsou ještě jiní, kteří se úmyslně snaží proti tomu zuřivě bojovat z odůvodněné obavy, že by se tím nutně zřítíla jejich pracně stavěná budova pohodlné víry!

Nemůže jim to však pranic prospět, že se jako o základ opírají jen o ústní podání. Vždyť také i učedníci byli také jen lidé. Jest jen čistě lidské, když učedníci, tehdy silně rozrušení vším tím hrozným děním, vpletli do svého líčení při vzpomínkách mnohé vlastní myšlenky. Viděli jim mnoho nevysvětlitelných zázraků, a podali proto všelicos jinak, než to bylo ve skutečnosti.

Jejich spisy a vypravování kotvily často příliš ve vlastních lidských předpokladech, které později byly základem mnohých omylů. Tak, jako například mylné splnutí Syna Božího a Syna Člověka!

Přesto, že jim bylo stále po boku a k pomoci nejmocnější duševní vnuknutí, přece při každém dalším podání zasahují zde velmi silně vlastní názory a kalí tak při nejlepším chtění často i ty nejjasnější obrazy.

Ježíš sám nezanechal žádných spisů, o které by bylo možno se bezpodmínečně opřít. Nebyl by nikdy řekl nebo napsal něco, co by nebylo plně a zcela jasně v souladu se zákony Jeho Otce, s Božskými, přírodními zákony, čili s tvůrčí vůlí.

»Sám výslovně řekl: **»Přišel jsem, abych zákony Boží naplnil!«**

Boží zákony však spočívají jasně v přírodě, která ovšem zasahuje dále, než do hrubohmotnosti. Ale v jemnohmotném, bytostném i duchovním světě zůstává všude »přirozenou«. Myslící člověk dovede v těchto významných slovech Spasitelových jistě najít něco, co přesahuje zmatená náboženská učení a ukazuje cestu těm, kdo skutečně vážně hledají.

Kromě toho může každý člověk najít opěrné body pro to v bibli. Vždyť Ježíš se zjevil mnohým. Ale co se stalo? Maria Ho zprvu nepoznala, ani Magdaléna Ho nepoznala ihned. Oba učedníci na své cestě do Emauz Ho nepoznali po celé hodiny, ačkoliv s nimi šel a mluvil s nimi.

Co z toho vyplývá? **Že to muselo být jiné tělo**, které viděli. Jinak by Ho byli všichni ihned poznali!«

Tyto myšlenky bourají tak mnohé, co v teologii bylo dosud vymyšleno a vymudrováno. Církev se bude muset také zde rozhodnout, **koho chce následovat!**

Teologickou tradici, která spočívá ve výkladech Písma, které vymyslely lidské autority, počínaje dny církevních otců přes reformaci až po Adolfa Shlachtera a Martina Kühlera - nebo **Nové Slovo**, které k nám hovoří s plnou mocí.

»Kdo má uši k slyšení, slyš!« ²⁴⁾

¹⁾

Micheáš 6, 8

²⁾

Matouš 5, 17 - 19

³⁾

Prorocké postavy Starého zákona, strana 52

⁴⁾

Matouš 7, 24 - 27

⁵⁾

Lukáš 20, 9 - 19

⁶⁾

Jan 11, 25; 14, 6

⁷⁾

Římanům 1, 16 a Filipským 4, 13

⁸⁾

Ámos, kapitola 1. a kapitola 2.; Izajáš, kapitola 1.; Jeremiáš, kapitola 7.; Ezechiel, kapitola 18.; a tak dále

⁹⁾

Lukáš 1, 37

¹⁰⁾

Verlag Warneck, Berlin, 1942

¹¹⁾

strana 159

¹²⁾ ¹⁴⁾

strana 160

¹³⁾

Skutky 18, 28

¹⁵⁾

Lukáš 24, 26

¹⁶⁾

Lukáš 20, 13

¹⁷⁾

Poselství Grálu

¹⁸⁾

Lukáš 23, 5

¹⁹⁾

Jan 5, 9-16

²⁰⁾

Marek 2, 7

²¹⁾

Prostředník Mohr, Verlag Tübingen, strana 542

²²⁾

7, 14

²³⁾

1 Tes. 5, 23

²⁴⁾

Matouš 13, 43

From:

<https://duchovnipodpora.vzestup.net/> - Duchovní podpora

Permanent link:

https://duchovnipodpora.vzestup.net/pismo/proza/bible_a_jeji_vyklad_ve_svetle_pravdy/clanek6?rev=1415152022

Last update: 05.11.2014 02:47

